

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 13 [860] | Субота, 31 березня 1984 року | Ціна 2 коп.

Позивні „червоної суботи“



Старанно готуються до комуністичного суботника всі виробничники Чернігівського УВП. І серед них — досвідчена швачка-мотористка Н. В. Несен.

Фото Д. БУШТРУКА.

У ФОНД П'ЯТИРІЧКИ

Нечуючі робітники Кременчуцької трикотажної фабрики всі, як один, вийдуть 21 квітня на комуністичний суботник, присвячений 114-й річниці від дня народження В. І. Леніна.

Високопродуктивною працею на зекономлених матеріалах ознаменують «червону суботу» швачки-моторист-

ки Н. П. Пилипенко, Л. В. Тонконог, Н. М. Шолох, а також вантажники О. І. Савухалов та Г. К. Яровиков. Вирішено довести виконання змінного завдання до 120 процентів. Денний заробіток перевести у фонд одинадцяті п'ятирічки.

О. ЧОРНОБАЙ.
Полтавська область.

ДРУЖНО, ОРГАНІЗОВАНО

Нечуючі робітники Стрийщини, як і всі радянські люди, діяльно готуються до комуністичного суботника, присвяченого 114-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

Святом праці називають передовики виробництва заводу гумового взуття Михайло Левницький та Василь Постоюк «червону суботу».

— В цей день дружно і організовано ми вийдемо на суботник, щоб своєю ударною працею засвідчити шану великому вождю робітничого класу, — говорить ударниця комуністичної праці Г. Гресько. — Я, як і більшість моїх товаришів по

бригаді, дали слово значно перевиконати свої денні виробничі норми, продукцію здамо відділу технічного контролю тільки високої якості. У цьому нам, звичайно, допоможе багатий досвід попередніх років.

Старанно готуються до свята праці й нечуючі міськпобуткомбінату, змішторгу, інших трудових колективів, а також працівники Будинку культури УТОГ.

На робочих місяцях, на впорядкуванні міських парків і скверів — скрізь квітне старання праця.

З. РОМАНІВ.
Львівська область.

Заслужена нагорода

У тому, що колектив Одеського заводу «Будгідраліка» неодноразово виходив переможцем соціалістичного змагання серед споріднених колективів галузі, велика заслуга й нечуючих робітників компактної групи.

З випередженням виробничої програми працює в ці дні член УТОГ Н. І. Крятов. Він зайнятий остаточним складанням гідромоторів.

Старанністю в роботі відзначається також слюсар-інструментальник Д. В. Дяченко. За минулий рік він визнаний переможцем соціалістичного змагання.

Нещодавно на заводі відбулися збори з нагоди вручення колективу перехідного Червоного прапора ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

Заступник міністра будівельного, дорожнього і комуніального машинобудування СРСР І. М. Кузнецов вручив представникам заводу нагороду, побажав дальших успіхів у праці.

Ю. ГЕР.

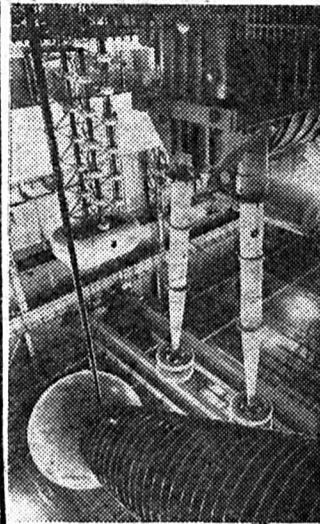
ОГЛЯД ТАЛАНТІВ

У республіці завершився перший етап Всесоюзного огляду самодіяльної художньої творчості, присвяченого 40-річчю перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Підсумки першого етапу Всесоюзного огляду самодіяльної художньої творчості в Українській РСР обговорено на засіданні республіканського оргкомітету, що відбулося 26 березня.

Учасники засідання, яке вела голова оргкомітету, заступник Голови Ради Міністрів УРСР М. А. Орлик, прийняли постанову, що передбачає подальше підвищення ідейного рівня художньої самодіяльності, посилення виховного впливу народної творчості в світлі рішень XXVI з'їзду партії, наступних Пленумів ЦК КПРС.

ПО РЕСПУБЛІЦІ



Запоріжжя. У Всесоюзному науково-дослідному проектно-конструкторському і технологічному інституті трансформаторобудування завершено випробування потужного трансформатора (на знімку) для перетворювальних підстанцій ЛЕП Екібастузу — Центр. Завдяки впровадженню нових вирішень вдалося значно зменшити його габарити і витрати матеріалів, знизити втрати електроенергії.

Фото О. Красовського.



Сімдесят нових моделей дитячих і жіночих костюмів, курток, суконь, що їх розробили художники-модельєри Чернівецького виробничого рукавично-трикотажного об'єднання імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції затверджено художньо-технічною радою об'єднання «Укртрикотажпром» для випуску в нинішньому році.

На знімку: художник-модельєр Г. І. Коротчук демонструє нові трикотажні вироби.

Фото І. Свериди.



Київ. Багато уваги приділяють швейники виробничого об'єднання «Юність» імені XXVI з'їзду КПРС випуску дитячого одягу, який користується підвищеним попиту у покупців.

На знімку (зліва направо): технолог експериментального цеху Т. І. Струкова і художник-модельєр цеху О. Г. Корсуненко добряють нові моделі.

Фото О. Бормотова.

НИНІ, мабуть, немає такого виробничого колективу, де слово «бригада» не викликало б жвавого відгуку. Колективні форми організації праці поширилися буквально на кожну галузь народного господарства. Однак сьогодні бригада, як ніколи раніше, висуває немало проблем, які вимагають обов'язкового розв'язання.

Про ці проблеми, про дальший розвиток методу говорилось у Постанові ЦК КПРС, Постанові Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про заходи по дальшому розвитку і підвищенню ефективності бригадної форми організації і стимулювання праці в промисловості». Ці документи — ще один переконливий доказ особливої турботи партії і уряду про трудові колективи.

Тепер на підприємствах республіки в бригадах об'єднано понад 60 процентів робітників. Більше половини з них працюють на єдиний наряд з оплатою за кінцевими результатами. Досвід достатній, щоб зрозуміти: бригадні форми не можна поширювати механічно. Необхідно створювати умови для творчої, високопродуктивної праці в кожному первинному трудовому колективі, на кожному робочому місці. Там, де організації бригад передують ретельна підготовча робота, де всебічно їм допомагають, прогресивний метод організації праці дає особливо відчутні результати. Є безліч прикладів цього.

Недавно ми провели по-

рівняльний аналіз роботи тернопільських районних енергетичних мереж виробничого об'єднання «Вінниця-енерго». Він показав, що колективи, які об'єдналися тут у бригади, забезпечили в минулому році приріст продуктивності праці більш як удвоє порівняно з тими, хто працює поки що по-старому. А допомогли тут чітке пла-

нування, повна і постійна завантаженість бригад роботою, інженерне забезпечення цих колективних осередків виробництва. Великих успіхів у підвищенні ефективності бригадних форм організації праці досягли в Київському виробничому об'єднанні імені С. П. Корольова. До речі, тут ними охоплено 80 процентів працюючих. Сили кожної бригади живлять господарювання на початку. До колективів доводяться планові завдання по випуску продукції або виконанню певного обсягу робіт, встановлюється норматив фонду заробітної плати, за ними закріплюються устаткування і засоби праці. Саме господарювання допомагає розв'язати кілька важливих проблем, зокрема, забезпечити максимальну економію матеріальних і трудових ресурсів, найбільшою мірою

наблизити результати роботи й одержувати винагороду. Адаже зарплату треба заробити. По-своєму підійшли до проблеми бригад у виробничому об'єднанні «Жданов-важмаш». У результаті змагання під девізом «Комплексній бригаді — господарюванню і науковій організації праці» у деяких цехах

за чотири роки п'ятирічки забезпечено приріст продуктивності праці на 40 процентів, а втрати робочого часу скоротилися майже вдвічі. Це тільки три приклади і в кожному — свій підхід до розв'язання завдання. А втім кількість проблем тільки цим не вичерпується. Взяти хоча б кількісний склад бригади. Справді, скільки в ній повинно бути чоловік? П'ять чи двадцять п'ять? Зрозуміло, раз на раз не випадає. І все ж деякі закономірності виведено. Практика показала, що нечисленні бригади до п'яти чоловік, як правило, себе не виправдовують. Адже в них неможливо налагодити широке суміщення професій, взаємозаміюваність. Така бригада на великому виробництві не може орієнтуватися на кінцевий результат, тому що неспроможна замк-

нути виробничий цикл. До того ж складно розподіляти заробітну плату з урахуванням коефіцієнта трудової участі.

Усе це значно краще вирішується у великих комплексних бригадах, до складу яких входять робітники як основних, так і допоміжних професій. Однак подекуди твердять, що створити вели-

ких організаційних структур пішли на ровенському виробничому об'єднанні «Азот». Підприємство це своєрідне. Апаратні процеси вимагають максимально суворого додержання технологічної дисципліни. Ось і вирішили організувати працю так, щоб весь колектив зміни став єдиною бригадою. Причому в один ланцюжок тут включили і управлінський апарат. В об'єднанні тепер існують такі показники, що враховують, як у загальному комплексі спрацювала, наприклад, служба головного енергетика або головного механіка по ремонту устаткування, керівництво цеху. А кінцева мета цього — забезпечення ритмічної, злагодженої роботи вже навіть не цеху, а групи цехів.

Одержані підбадьорливі результати. Значно зросла продуктивність праці. На підприємстві зуміли вивільнити для інших цілей 300 робітників, що раніше вважалося неможливим. А тим часом експеримент триває. Тепер до складу великої структури вирішено включити майстрів та інженерно-технічних працівників.

Що ж, життя дає переконливі приклади успішного розв'язання проблем. Використання і збагачення всього цього досвіду створення бригад допоможе повсюдно укріпитися колективним формам організації праці — одному з головних резервів підвищення її продуктивності.

Е. АНДРЮЩЕНКО,
начальник управління
Держкомпраці УРСР.

Шляхом створення вели-

Рішення XXVI з'їзду КПРС — в життя З ТОЧКИ ЗОРУ БРИГАДИ

КОНКРЕТНА РОЗМОВА

Звітно-виборна конференція Херсонського міськвідділу УТОГ, що відбулась, проходила по-діловому, з конкретною розмовою про успіхи, недоліки, а також завдання, які необхідно вирішити, не відкладаючи у «довгий ящик».

З доповіддю про проведення роботи за три останні роки виступила в. о. голова міськвідділу УТОГ Т. Д. Ісакієва. Вона, зокрема, зазначила, що з 1981 по 1984 рік працівники міськвідділу, як і всі члени Товариства, активно втілювали в життя рішення XXVI з'їзду КПРС, Пленумів нашої партії, XI з'їзду УТОГ.

Доповідач розповіла про ті добрі зміни, що сталися у Херсонському культурно-освітньому закладі останнім часом. Після завершення капітального ремонту Будинку культури, наприклад, поліпшився його естетичний вигляд, зміцніла матеріальна база, значно поліп-

шилось відвідування заходів, що проводяться тут.

Т. Д. Ісакієва відзначила кращих трудівників, передовиків виробництва, ударників комуністичної праці, таких як, В. С. Гейко, Б. І. Гришин, І. Ф. Новосад, М. І. Рудник, активістів художньої самодіяльності Т. В. Щербуняєву, А. Д. Сердцеву, В. В. Панова, В. І. Гушу, кращих фізкультурників А. І. Іванова, І. Е. Зелієва.

В обговоренні доповіді взяли участь всі делегати конференції. У виступах Е. І. Горбунова — директора школи-інтернату для глухих дітей, В. І. Кліменка — студента медучилища, В. В. Соляника — голови первинної організації УТОГ меблевої фабрики і інших йшлося про недоліки у роботі міськвідділу. Зокрема, говорилось про часту зміну директорів Будинку культури, недостатню кількість фільмів з субтитрами, не зовсім високий

рівень роботи колективів художньої самодіяльності. Надходили пропозиції по-жвавити спортивно-масовий рух та інші.

Всі пропозиції знайшли відображення у постанові звітно-виборної конференції.

І виступи, і хід обговорення показали, що делегати представляли всі первинні організації міста. Вони вболівають за свою роботу, шукають шляхи до поліпшення справ на місцях.

На звітно-виборній конференції обрано новий склад правління. У роботі конференції взяла участь голова Херсонського облвідділу УТОГ Н. І. Малькова.

Наприкінці березня відбудеться звітно-виборна конференція Каховського МРВ і звітно-виборна кампанія у низових відділах і первинних організаціях області закінчиться.

Г. КОЛЕСНИКОВА,
інструктор Херсонського облвідділу УТОГ.



Зовсім недавно Олександр Храмцов закінчив Сімферопольську спецшколу-інтернат. Без вагань вирішив стати до лав робітничого класу. Влаштувався на завод «Союзбудмаш», навчився токарній справі.

Значну допомогу одержував від наставників, більш досвідчених спеціалістів.

Тепер у Олександра четвертий кваліфікаційний розряд, норми виробітку трудівник виконує на 130 процентів. Шанують і поважають його у колективі.

Фото О. ШУСТА.

З особистим клеймом

Не один рік працюють в колективі виробничого об'єднання «Таврія» нечуючі робітники Галина Зайцева, Надія Недовесова, Лідія Кобзева та інші. Всі члени УТОГ — ударники комуністичної праці, трудяться за єдиним бригадним нарядом, виробничі завдання виконують на 150 і більше процентів.

За виготовлення високоякісної продукції окремим передовикам нещодавно було вручено посвідчення на право володіти особистим клеймом.

Складальники сувенірів з дерева розуміють, що їхня професія вимагає точності, акуратності. А вже продукція, виготовлена членами колективу «Таврії», повинна

перш за все приваблювати покупців і милувати око тим, хто одержить в подарунок цю цікаву і досить оригінальну річ.

Робітники підприємства гаряче відгукнулися на рішення грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, взявши зобов'язання підвищити продуктивність праці понад план на один процент та знизити собівартість продукції на півпроцента. Цього буде досягнуто за рахунок впровадження у виробництво нового обладнання, прогресивної технології, зростання професійної майстерності виконавців.

Р. СКОВОРОДНИКОВ,
м. Ялта,
Кримська область.

ПРОДУКЦІЯ — ПОНАД ПЛАН

Хороший старт у четвертому році одинадцяті п'ятирічки взяв колектив Стрийської макаронної фабрики. У лютому, наприклад, виготовлено продуктів на 8 тисяч карбованців більше, ніж намічалось. Продуктивність праці при завданні один процент зросла на 7.

Приклад у праці показує бригада, де сумлінно працюють нечуючі робітники: Г. Ф.

Попів, Р. І. Налапшій та інші.

Передова робітниця І. Г. Гнатів говорить:

— У тому, що в торговельну мережу відправлено додатково до завдання дві тони виробів, велика заслуга й членів УТОГ.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ,
м. Стрий,
Львівська область.

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА

ЗОЛОТІ РУКИ КОВАЛЯ

Більш як тридцять років трудиться у колгоспній кузні села Паляниченці, що на Київщині, Михайло Іванович Лавринюк.

А починав у тяжку пору воєнних років. Спочатку був помічником коваля, потім став на його місце. Останні десять років на селі його шанобливо величають «Ковальський майстер», бо має титул старшого коваля і безкорисливо передає секрети своєї майстерності молодим.

Скільки вже тих деталей від сільськогосподарських машин відновлено вправними руками майстра, того сказати ніхто не в змозі. У колгоспі «Росія», де трудиться коваль Михайло Іванович, ще не чули скарги на недоброякісну його роботу.

А роботи тої ковальської будь-якої пори року завжди вистачає.

Незчувся Михайло Іванович, як і йому прийшла пора йти на заслужений відпочинок. Думав: от відіслюся за недоспані ранки, ловитиму рибу, пограюся з онуками...

Та пройшов тиждень, другий і Михайло Іванович занудьгував — день з вудкою чомусь тягнувся занадто довго, прокидаючись удосвіта, не знав як провести день до вечора.

Прийшов ветеран до правління колгоспу і став проситися на роботу до кузні.

Це було влітку минулого року, саме у розпал польових робіт. Бажання пенсіонера швидко задовольнили. І пенсіонер Михайло Іванович знову надів брезентового фартуха, звично взяв важкий молот і поплив над колгоспними полями ритмічний мелодійний пердзвін металу.

За сумлінну працю правління колгоспу неодноразово відзначало відмінну роботу Михайла Івановича Лавринюка. Ветеран праці нагороджений знаком «Переможець соціалістичного змагання» в десятій п'ятирічці, має численні грамоти та подяки від правління колгоспу.

Нещодавно Михайло Іванович провів відпустку у «Сосновому бору». Ветеран набрався нових сил, адже роботи в кузні завжди багато.

О. ФЕДОРЕНКО,
інструктор Київського облвідділу УТОГ.

ПІДСУМКИ І ЗАВДАННЯ

Про підвищення ролі первинних організацій і відділів УТОГ по виконанню статутних вимог і мобілізації членів Товариства на успішне виконання завдань п'ятирічки йшла мова на Одеській міській звітно-виборній конференції, що відбулась недавно.

У зв'язку з хворобою голови міськвідділу, зі звітною доповіддю виступила перекладач тов. Прокуда.

Потім слово взяв штампувальник експериментального заводу по випуску нестандартних виробів І. С. Данілов. Він звернув увагу на необхідність підвищення якості навчання юнаків та дівчат у вечірній школі та на планове обслуговуван-

ня одиниць та малочисленних груп глухих на держпідприємствах.

Справді, однак здебільшого позбавлені елементарної уваги, рідко потрапляють в поле зору керівників міськвідділу. Коли б вони частіше відвідували ці колективи, окремих конфліктів та непорозумінь можна було б уникнути.

Товариші Кузьменко, Кордибаха та інші говорили про те, як спільними зусиллями громадських організацій, перекладачів і самих членів УТОГ на підприємствах, де вони працюють, вікрито червоні кутки. Головне у розв'язанні цього питання — ініціатива і наполегливість всього колективу.

Молодь заводу імені Жовтневої революції скаржилась на відсутність спортивної інформації по Будинку культури, а також про діяльність спортфедерації.

Голова обласного відділу УТОГ В. І. Семенова відповіла на ряд питань, що цікавили учасників конференції, а також розповіла присутнім про дальше забезпечення нечуючих Товариства путівками, про роботу з слухової та трудової реабілітації, про чергову поїздку групи членів УТОГ до Болгарії.

Головою Одеського міськвідділу обрано ветерана партії Г. А. Меладина.

О. СУХАНОВ,
м. Одеса.

ВИХОВАТЕЛЬ КОЛЕКТИВУ

Антоніна Іванівна Жигач четверть віку працює на одній і тій же виробничій ділянці. Давно вже настав її пенсійний вік, але на заслужений відпочинок поки що не йде: ніяк не може розлучитися зі своєю бригадою, бо не уявляє свого життя без товаришів, без виробництва.

В роботі передова робітниця ще багатьох молодих залишить позаду.

Я знаю Антоніну Іванівну дев'ятнадцятий рік. Цього, гадаю, цілком достатньо, щоб об'єктивно оцінити її роботу.

А. І. Жигач керує бригадою, до складу якої входить 70 робітників, можна сказати важливої і одночасно не легкої виробничої ділянці. За дев'ятнадцять років — жодного стягнення. Один тільки подяк — 57. А є ще й інші заохочення за сумлінну працю, за ініціативу і твор-

чість. На неї з бригади не надійшло жодної скарги.

Не було випадку, щоб бригада, якою керує Антоніна Іванівна, не виконала планових завдань. Коли б не зайшов у приміщення її бригади, там завжди чисто, всюди порядок.

Секретів у її роботі з людьми немає. Жінка добросовісно виконує покладені на неї обов'язки майстра виробничої ділянці — керівника і вихователя колективу.

Вона терпляче навчає молодих робітників, що поступають у бригаду, замість тих, що пішли на заслужений відпочинок (до речі, з її бригади за власним бажанням без поважних причин рідко хто звільняється).

З повагою ставиться бригадир до ветеранів праці і кадрових робітників. Вони — її помічники в усьому. В

першу чергу досвідчені трудівники показують зразки у праці і особистій дисциплінованості. Особливо хочеться відзначити працелюбність таких передових робітників: Е. А. Килигой, М. М. Лбрамчук, М. А. Толюк, Л. В. Швець, Л. П. Шевельової, Т. Н. Лознян, Н. Н. Артюшенко, Е. К. Кисельова.

У бригаді надійно прижився принцип: Один за всіх — всі за одного». Члени цього колективу не залишають без уваги людину, котра потрапила в біду. Захворів товариш, хтось обов'язково в перший же день відвідає його. Вони щоденно навідуватимуться до нього аж до тих пір, поки йому не стане краще. Вони розшукають потрібні ліки, допоможуть матеріально.

Колектив цей був повністю підготовлений до переходу на бригадну форму органі-

зації праці. І тому він першим виявив бажання позичити все передове, прогресивне. Як показала практика, ця форма стала основою для поліпшення виробничих показників. Минулого року тут значно перевиконані поставлені перед ним завдання.

Колектив бригади ретельно вивчав матеріали грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС та сесії Верховної Ради СРСР. У відповідь на турботу партії про зміцнення економічної і оборонної могутності нашої Батьківщини і дальшого поліпшення добробуту народу, колектив взяв на нинішній рік підвищені соціалістичні зобов'язання. Зокрема, добитися понадпланового зростання продуктивності праці на 1,5 процента, за рахунок раціонального використання сировини і матеріалів, внести гідний вклад у зниження собівартості продукції.

П. ГОРБУНОВ,
директор
Чернівецького УВП.

Активна позиція

У БРИГАДІ, яку очолює майстер М. А. Норченко, швейне обладнання обслуговує В. П. Сандугей. Трохи більше місяця минуло відтоді, як на підприємстві створено дві бригади слюсарів-наладчиків, що трудяться за єдиним нарядом. Василь Павлович зайняв активну життєву позицію у розв'язанні усіх важливих виробничих питань. Він вважає, що план — зав-

дання не тільки виробничого колективу, але й бригади механіків. Від їх загальної сумлінності залежить кінцевий результат, а, отже, й успішне виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань. Простий обладнання дорого обходиться всьому підприємству.

У В. П. Сандугея все йде, як слід. Він — колишній випускник Київського технікуму легкої промисловості — має міцні теоретичні знання, та й практичного досвіду йому не позичати. А ще бригадир володіє неабиякими організаторськими здібностями.

Завдяки енергії В. П. Сандугея успішно пройшла за-

міна і встановлення обладнання на ділянках, що перейшли на пошиття жіночих робочих костюмів. Всі працювали з повною віддачею, аби якомога швидше і краще виконати поставлене перед ними завдання.

І. КОЛОМІЧЕНКО,
інженер-технолог
Білоцерківського УВП.



Пишаються ветеранами виробництва у нашому Товаристві. Шану і повагу складають їм. Таким ось, як Анатолій Миколайович Васильєв — розкрякувач-виробник Кам'янець-Подільського УВП.

На підприємстві він з 1951 року. Особисті завдання 11-ї п'ятирічки трудівник завершив у серпні 1983 року.

Анатолій Миколайович — добрий наставник молоді, активіст громадського життя. Його обрано членом групи народного контролю УВП.

Фото І. СВІДЕРА.

Вшанування турбобудівників

У червоному кутку Харківського турбінного заводу ім. Кірова для членів УТОГ був проведений вечір «П'ятирічка твоя і моя», присвячений півстолітньому ювілею заводу та 50-річчю з дня створення компактної групи. Нечуючим робітникам розповіли, що за роки Радянської влади на підприємстві освоєно виробництво потужних парових і газових турбін, завод став головним підприємством в Радянському Союзі і по виробництву турбін для атомних електростанцій.

За великий внесок у розвиток вітчизняного турбобудування, колектив нагороджений орденом Жовтневої революції.

Ці успіхи, звичайно, не прийшли самі собою. Вони творилися людьми старанними, сумлінними. Серед них — і члени компактної групи:

слюсар механоскладальних робіт Віктор Григорович Шульга зі своєю сім'єю, родинна династія Миколи Івановича Лук'яненка. Тут, у цехах підприємства, працювали колись їх батьки, тут тепер трудяться вони самі, їх діти.

На честь знаменної дати багатьох нечуючих було нагороджено того вечора грамотами та цінними подарунками. Це — Т. Н. Гужва, П. Д. Герасименко, І. Г. Стрижак, В. Т. Конарев, Н. К. Хомутов та інші. Всі вони — ударники комуністичної праці, значно перевищують виробничі завдання.

Своєю самовідданою працею нечуючі робітники роблять вагомий внесок у трудові перемоги турбобудівників.

А. РОСИНСЬКИЙ,
м. Харків.

Обеліски, монументи, зарослі бур'янами окопи і дзоти, партизанські землянки, незгасимо палаючий вічний вогонь на могилах воїнів, сивина нестаріючих душею ветеранів — це віхи пам'яті про одну з найскаривіших і героїчних сторінок історії нашої Батьківщини — Велику Вітчизняну війну.

Навчити школярів свято берегти цю пам'ять, прищепити їм шану до вікопомного подвигу радянського народу, прагнення наслідувати революційні і бойові традиції старших поколінь — таке завдання ставить перед собою колектив вчителів і вихователів Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

З цією метою систематично організовуються зустрічі з ветеранами війни і праці, активно діє загін юних слідопитів, який підтримує тісні зв'язки з радою ветеранів Червонопрапорного Балтійського флоту, з пошуковими загонами інших шкіл. І

кожного року, буваючи на зустрічах у Москві, Ленінграді та інших містах, учні дізнаються з розповідей ветеранів про героїзм і мужність радянських воїнів і трудівників тилу, бувають на місцях боїв, знайомляться з архівними документами.

Нинішнього року громадськість нашої країни відзначала 40-річчя визволення Ленінграда від німецько-фашистських загарбників. До цієї знаменної дати в школі підготувалися заздалегідь. Так, комсомольці і піонери, ставши на трудову вахту, восени минулого року добре попрацювали на збиранні яблук для трудящих Ленінграда і Москви. Діти працювали з вогником, збираючи по 15—20 тонн запашних плодів щодня. Школярів, які відзначилися на ро-

боті, брали активну участь у тематичних конкурсах, на честь 40-річчя визволення Одеси, на урочистій загальношкільній лінійці було нагороджено поїздкою до міста-героя на Чорному морі.

В Одесі школярів радо зустріли. У культзакладі відбулась невимущена розмова між нечуючими міста і учнями з Вінниччини. Переповнений вболівальниками був спортивний зал, де проходили товариські зустрічі з баскетболу, шахів і шашок.

Та найбільше враження на школярів справило ознайомлення з пам'ятниками і визначними місцями Одеси, особливо катакомбами. Тут діти наочно впевнилися, що тільки радянському народу під силу було подолати фашизм.

Про це йшла мова на урочистому зборі, який відбувся

у школі відразу після приїзду. Перед дітьми виступив ветеран війни О. О. Олійник. Потім учні заповнили педагогічний колектив у вірності комуністичним ідеалам, готовності гідно продовжити справу батьків.

Вічний вогонь. Вогонь пам'яті і шани всенародної. Він незгасно горить біля пам'ятників і обелісків, висвітлюючи імена героїв. Хто вони? Щоб дізнатись про це, ведуть невтомний пошук школярі — учасники експедиції «Моя Батьківщина — СРСР», присвяченій 40-річчю Перемоги.

А. КОЛЕСНИК,
вчитель Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей.
Вінницька область.

ЗАПРОШУЄМО НА ВЕЧОРИ

Колектив педагогів Запорізької середньої вечірньої школи робітничої молоді для глухих № 12 не обмежується у своїй повсякденній діяльності лише тим, щоб дати учням певну суму знань, вчителі повсякчас дбають і про те, щоб тісніше пов'язати навчальний процес із життям, з працею, прагнуть розширити світогляд своїх підопіканих, допомагають їм краще організувати свій вільний час.

З цією метою у школі систематично проводяться тематичні вечори та інші заходи, які охоче відвідують не тільки учні, але й багато

бажаючих з усього міста. Секрет такої популярності цих вечорів простий: заходи організовуються продумано, вміло, вони дохідливі за формою і цікаві за змістом.

Ще не згас у пам'яті учасників цікавий вечір, присвячений великому українському Кобзареві Т. Г. Шевченку, на якому виступали професійні артисти, як вже було підготовлено два нових — «Математика і кібернетика», «Математика і прекрасне».

Трохи згодом відбувся вечір на честь видатного російського вченого Д. І. Менделєєва, який теж зібрав численну аудиторію.

Захід «День знань» був присвячений складним проблемам виробництва, його людям і теж викликав жвавий інтерес. Перед нечуючими виступили знатні робітники індустріального міста і трудівники ланів і ферм. Вони розповіли про те, що вкрай необхідно здобувати міцні знання у школі, які обов'язково допоможуть і в житті, і в праці; закликали молодь докласти усіх зусиль, щоб стати справжніми майстрами обраної професії. Особливо всім запам'яталися виступи ливарника В. С. Бочарова, членів УТОГ компактных груп держпідпри-

ємств міста П. Раковича, С. Зубова, А. Чумака.

Добре було організовано і проведено вечір, присвячений 40-річчю визволення Запоріжжя від німецько-фашистських загарбників, на якому зі спогадами виступали ветерани Великої Вітчизняної війни і демонструвався фільм про битву за визволення України.

Значна позакласна робота ведеться у школі. Її планують, організовують вчителі Г. А. Гладких, В. І. Кузьменко, Н. А. Калянда, яким не позичати ні вміння, ні ентузіазму. А там, де на чолі всіх добрих справ такі люди, завжди цікаво і захоплююче.

С. МОРДУШЕНКО.



— Всім, що знаємо, вміємо неодмінно завдячуємо нашим учителям, наставникам, — говорять молоді виробничники Лубенського УВП. Та й справді, в успіх початківців закладено неабиякі зусилля, старання ветеранів праці, тих, хто щедро ділиться умінням, професійною майстерністю.

З усього видно, що Ніна Гулак (на знімку ліворуч) невдовзі стане доброю майстрицею швейної справи, адже вона має чуйного, доброзичливого наставника — Катерину Іванівну Івлеву. А в Катерини Іванівни є чому навчитись. Вона до тонкощів оволоділа професією, може виконувати будь-яку технологічну операцію. Їй присвоєно звання «Відмінник якості».

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

...37 РОКІВ я пропрацювала в швейному цеху Одеського виробничого об'єднання «Електрик». Досягнувши пенсійного віку, не змогла залишити колектив і улюблену працю, бо не уявляла собі дальшого життя без роботи. Коли траплялося відставання з планом, то з часом не рахувалась — працювала понадурочно та у вихідні дні. За час роботи мене неодноразово захолювали, була ударницею комуністичної праці.

А недавно, коли частину робітників, серед них і мене, звільнили в зв'язку зі скороченням обсягу швейного виробництва, майстер цеху І. Ф. Мазейна в присутності робітників сказала мені: «Ти маєш пенсію 120 карбованців, досить тобі, сиди вдома!» Її слова підхопили молоді робітнички: «Правильно, жадібна, 120 карбованців є, звільни місце».

Ось так після 37 років роботи мене, ветерана праці, провели на пенсію... — написала в листі до редакції Лідія Петрівна Шпет.

І от кореспондент газети вже в Одесі. Бесідуємо з різними працівниками в тій чи іншій мірі причетними до цієї історії. Майстер цеху І. Ф. Мазейна спростовує наведені звинувачення з боку Л. П. Шпет.

— Так, я говорила з нею в цьому плані, — каже Ін-

на Федорівна, — але у вчільній формі. Не доводилося мені бути свідком, щоб хтось з молодих робітниць та ще в моїй присутності ображав Л. П. Шпет.

Проте в ході подальших розмов з'ясується, що після того, як по об'єднанню вже було підписано наказ про звільнення Л. П. Шпет за скороченням штатів, вона кілька днів підряд продовжувала приходити до цеху і мовчки сиділа. Її щоденна поява багатьох дратувала. Отоді до неї й підходили молоді робітнички та щось говорили. Про що? Та, бачте, ніхто нічого не знає і нічого не може підтвердити.

— У душі я вже погодилася з тим, що більше не працюватиму в швейному цеху, — хвилюючись, розповідає Л. П. Шпет. — Але туди мене ніби чимось тягнуло. Я нічого не могла вдіяти з собою, саме в один з тих днів... До горла підкотилася важкий клубок, полились сльози. Не витерпіла, сіла писати...

Так народилася скарга, якої могло й не бути, якби відповідальні товариші з об'єднання «Електрик» допомогли робітничці в той час безболісно подолати той важкий психологічний період, коли настала пора залишити колектив, з яким зв'язано понад три десятиріччя спільної праці, цех, що

давно став для неї другою домівкою. Могли, але не додали, хоч сигнали про потребу такої допомоги, як видно, були.

З 15 робітниць, звільнених з швейного цеху в зв'язку зі згортанням випуску рукавичок, багатьох працевлаштували на інших ділянках виробництва. Пропонували нову роботу й двом швач-

тві, але про це ніхто не подумав ні в цеху, ні в об'єднанні. Замість усього цього груба розмова, незаслужена образа.

З часу цієї не вельми привабливої історії минуло понад два місяці. Здавалося, що в об'єднанні «Електрик» вже зробили певний висновок — вибачились перед робітницею, зауважили тим,

хто нетактовно повів себе з ветераном праці. Та зустріч з начальником відділу кадрів М. М. Лещовим розвіяла добрі сподівання. Дізнавшись про скаргу Л. П. Шпет та мету приїзду кореспондента, Микола Микитович спокійно пояснив: робітницю юридично звільнено правильно, їй виплачено двотижневу матеріальну допомогу, вона погодилася зі звільненням — ось документ.

Проти цього ніхто не заперечує. Л. П. Шпет скаргиться на те, що з нею грубо поведилися в цеху, нагадую

лі землю від фашистської нечисті. Того дня ветерани ніби вклали в душі школярів естафету героїчних традицій радянського народу, палкої любові до соціалістичної Вітчизни, незборимого прагнення до мирної, натхненної праці.

Якось дивно і незвично було чути таке з уст М. М. Лещова, як секретаря парторганізації об'єднання. А вже увага до людини для нього не другорядна справа.

А що говорять інші товариші? Заступник директора об'єднання з виховної роботи Л. М. Мерчанська і голова профкому В. С. Супрун визнали, що випадок у швейному цеху досить таки прикрий — робітничці треба було, звичайно, влаштувати теплі проводи на заслужений відпочинок. Але про такі події, як ось маємо тепер, зазначали вони, ми дізнаємося в останню чергу, коли вже й реагувати на них пізно.

Зовсім іншою вийшла розмова з директором об'єднання «Електрик» Г. В. Барановим. Гліб Васильович багато говорив про труднощі в яких опинилася адміністрація, про інтереси виробництва. Нам треба діло робити, наголошував він, а прояв емоцій його явно не цікавив.

Так вималювалися причини неуваги до робочої лю-

Учасників Великої Вітчизняної війни вшанували на загальношкільних урочистих зборах, де їх тепло привітали директор школи І. П. Дем'яненко, представники комсомольської і піонерської організацій. Для колишніх фронтівців і для всіх присутніх силами шкільної художньої самодіяльності був даний концерт.

О. ПОЛИВ'ЯНИЙ.
Полтавська область.

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ
**НЕЗАСЛУЖЕНА
ОБРАЗА**

кам-мотористкам пенсійного віку, але вони відмовилися перейти в інші цехи. Воно й зрозуміло, в 60 років нелегко міняти кваліфікацію. Незамова М. А. сприйняла своє звільнення досить спокійно, а Л. П. Шпет навіть після того, як наказ директора об'єднання набрав чинності, продовжувала ходити до цеху. Отут би проявити до робітнички увагу та чуйність. Можна ж було, скажімо, влаштувати в цеху теплі проводи — сказати добре слово про її працю, вручити букет весняних кві-

М. ВОЛЯНСЬКИЙ,
спец. кор.
«Нашого життя».
Одеса — Київ.

СЕРЕД СЛАВНИХ ІМЕН

Одним з основоположників критичного реалізму в російській літературі, символом її народності, патріотизму й гуманності є Микола Васильович Гоголь. Він прийшов у літературу як художник-новатор. Його твори — це найдосконаліші зразки словесної майстерності, єдність високої ідейності і художньої форми. Створені письменником образи наділені величезною узагальнюючою силою, що й зумовило всевітнє визнання його творчості.

М. В. Гоголь народився в селі Великі Сорочинці Миргородського повіту Полтавської губернії. Освіту майбутній письменник здобував спочатку в двокласному Полтавському повітовому училищі, а потім у Ніжинській гімназії вищих наук. Маючи намір присвятити себе юстиції, він, після закінчення гімназії, їде в Петербург. Але бюрократична атмосфера, з якою йому довелося тут зустрітись, змушує Гоголя відмовитися від свого наміру. Він змінює кілька місць служби, але літературна діяльність поступово витісняє всі інші його заняття...

Свій обов'язок письменника, своє служіння Батьківщині Гоголь бачив у правдивому зображенні життя, у боротьбі з тим, що перешкоджало вільному розвитку народних сил. Його безсмертна комедія «Ревізор», написана в 1835 році і пос-

тавлена на сцені Александринського театру в Петербурзі, відкрила новий етап в історії розвитку російської драматургії. Письменник, що увійшов в історію театру як творець соціальної комедії, показав всю нікчемність представників поміщицько-дворянського класу, обмеженість їх духовного світу. У повних задушевного гумору поетичних «Вечорах на хуторі біля Диканьки», в героїчному «Тарасі Бульбі», в ліричних відступах у «Мертвих душах» на весь зріст постає Гоголь-патріот. Незгасний інтерес до його творів, втілення створених чудовим майстром слова художніх образів на сцені, на екрані, в музиці та живопису підтверджує велич і значущість М. В. Гоголя.



Пам'ятник М. В. Гоголю в парку імені Гоголя в Ніжині. Це — перший пам'ятник письменникові, встановлений у Росії в 1881 році.



Ленінград. Інститут російської літератури АН СРСР — Пушкінський дім. Тут зберігається і вивчається творча спадщина великого російського письменника. Фото Ю. Олійника, О. Малаховського, А. Піддубного.

ДОМАШНЯ ЕНЕРГОСИСТЕМА

Учені підрахували, що доросла людина в стані спокою виділяє за добу 2400 кілокалорій. Якщо ці кілокалорії в розумне русло спрямувати, то за рахунок утвореної стихійно енергії можна закип'ятити 24 літри води.

Уявляєте? Стільки води можна закип'ятити, що вистачить її на ванну. А якщо не до ста, а тридцяти градусів кип'ятити, то й на всю сім'ю вистачить. Вигода яка! Не треба дров палити, миському жителів не треба в ЖЕК гроші платити за підігрівання води. Підключив когось із членів сім'ї до перетворювача енергії, зв'язаного з акумулятором, — і маеш окріп.

Одна, правда, біда: немає в продажу таких перетворювачів енергії. Не виготовляють їх ще. Але це, звісно, питання техніки. Головне — напрямок визначився.

Я довго думав над цим і ось до чого додумався. Вчені говорять про виділення енергії в стані спокою. А в стані неспокою? Можна ж довести людину до такого стану, що вона не 24 літри води закип'ятить, а цілу бочку. Хтось колись ж не дарма сказав: «кипіння пристрастей».

Ви, як і я, не раз бували на профспілкових зборах. І бачили, як там киплять, бува, пристрастей. Іноді так роз-

гораються, що окремі члени профспілки аж пашать. Як було, приміром, у нас, коли йшлося про розподіл путівок у будинки відпочинку. Або коли ми займалися розподілом ділянок під дачі.

Сидів я на тих зборах і думав: оце б підключити апарат до кожного з нас. Внесли б чималий колективний вклад в енергосистему регіону. Особливо помітний внесок був би з боку голови профкому. За дві години роботи зборів виділюваною ним енергією можна ставок підігріти. Голова під час зборів працює на рівні місцевої електростанції.

А скільки енергії можна накопичувати в індивідуальному плані. Тут невичерпні резерви приховані. Ось кілька можливих варіантів. Приходьте ви, скажімо, в день зарплати чи авансу додому. З вашою появою для жінки кінчається стан спокою. Жінка починає проводити з вами виховну роботу. І в цей час виділяє стільки кілокалорій, що ними можна спопелити вас, аби було чим ті калорії на вас спрямувати. Щастя ваше, що досі переважає більшість їх затрачається на підігрівання самої жінки та ще навколишнього середовища.

Або такий ось варіант. Для тих, хто приходить додому вчасно і зарплату всю до копійки приносить. Тут можна згадати, що ви бачили Марину, а на ній — дивовижної краси зачіску. Це ту Марину, котру ваша дружина, за її ж словами, «не переварює». Вважайте, ваша домашня енергосистема запрацювала на повну потужність. Можна воду кип'ятити для господарських потреб.

Жінки подібні рекомендації можуть з успіхом використовувати стосовно чоловічої статі. Тут теж невичерпне коло варіантів. Ідете ви, приміром, вулицею, аж гульк — магазин. Жінка в магазин повертає, починає примірювати сережки з діамантами: «Та й ідуть же мені!» А то вп'ялася очима в каракулеву шубу: «Хтось же й такі носить!» У вас уже запрацювала енергосистема.

Коротше, дуже добре, що вчені помітили нові джерела енергії і вказують на шляхи її практичного використання. Вносять, зокрема, пропозиції ловити і акумулювати кінетичну та інші види енергії, яку кожна людина виділяє при ходінні, жуванні, грі на музичних інструментах, просто живучи і дихаючи...

Ось тільки коли ж уже отой енергоперетворюючий апарат винайдуть?

Іван ДУБЕНКО.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ОГЛЯД ПОЕТИЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

У житті юнака і зрілої людини нерідко бувають хвилини, коли серце вкрай схвилюване і душу сповнюють різноманітні почуття. Тоді й з'являється бажання висловити їх на папері, перелити радість і смуток, роздуми й надії у перші невпевнені рядки. Людина починає складати вірші. Вони часто бувають недосконалими, кострубатними, адже поетами стають далеко не всі. Лише однинні досягають таємниць майстерності, пізнають секрети художньої творчості. Щоб стати поетом, потрібний не тільки талант, а й велика робота над кожним рядком, кожним окремим словом...

До редакції газети «Наше життя» щодня надходить чимало листів. Серед них багато віршів. Їх автори просять вмістити свої твори на сторінках газети. На жаль, всіх віршів газета надрукувати не в змозі. Проте маємо намір повести щирого розмову про те, що пишуть наші читачі, які думки й почуття їх хвилюють.

У наш час, коли міжнародна обстановка надзвичайно напружена і всі чесні люди планети борються за те, щоб відвернути ядерну катастрофу, поклатися край гончі озброєння, погасити пожежу війни у тих куточках земної кулі, де зараз летить кров, кожний з нас думає про мир, як про найдорожче, наголовніше і відчуває себе відповідальним за справу миру. Найбільша кількість одержаних листів присвячена цій темі. Вона лунає у віршах свих ветеранів війни, матерів, щойно демобілізованих солдатів. Кожний пише по-своєму, але в усіх віршах основна думка: щоб ми жили щасливо, щоб збувалися наші мрії, потрібний міцний мир. Зіновій Гарник з села Прошова на Тернопільщині, вболіваючи за долю нашої планети, звернувся до легендарного горьковського образу:

«Я б серце вийняв із грудей,
Підняв над світом, наче Данко,
Щоб мирне сонце для людей
Щодня благословляло ранки».

А. Сергієнко Є. П. з міста Роздільна, що на Одещині, починає свій вірш закликом:

«Люди мира, встаньте,
Землю захистите
От нейтронной бомбы,
От большой беды.
Пусть в тепле и ласке
Вырастают дети,
Будет чистым небо
И цветут сады».

У «Колісковій», присвяченій своєму сину, Лідія Линник з Білої Церкви засуджує тих, хто погрожує нам війною.

Ветеран війни Гаврило Варижук з Вінниччини згадує у своїх віршах незабутніх солдатів Вітчизни, які «в могилах от Волги до Эльбы остались навеки от отчего дома вдали».

Хвилювання за майбутнє нашої землі, спогади про колишні бої, оспівування великої Перемоги радянського народу над фашистськими загарбниками поєднуються у віршах з вираженням патріотичних почуттів — любові й гордості нашою непереможною Батьківщиною (Анатолій Єфімов, Біла Церква).

Мабуть, немає людини, яка б не цікавилася історією рідної землі, її героїчними минулим, подвигами мужніх пращурів. Геннадій Гайдай з Чернігівщини зробив спробу розповісти у вірші про столицю Радянської України, матір міст Руських, стародавній Київ.

Багато хто з читачів висловлює свою закоханість у рідний край, де минули дитинство та юність.

«Поділля — наш квітучий край,
Дзвенять пісні усюди.
Зав'язі руки трударів
Будують щастя людям» — пише у своєму вірші Ніна Бельдяєва з міста Хмельницького.

А от автор з Білої Церкви, що підписав листа ініціалами «З. І. Н.» захотів розповісти про свою бригаду, її роботу, майстрів «Золоті руки».

Важка, але почесна праця хліборобів, боротьба за високий урожай пшениці, обжинки стоять у центрі вірша В. Кононової.

З великою повагою до землі, до хліба ставиться Євгена Швирло з Кіровоградщини:

«Хай чують всі люди мій
голос кохання
До рідного поля, до
неньки-землі.
А скільки потрібно
турботи, старання,
Щоб хліб, наче сонце,
лежав на столі».

Є у нашій пошті вірші про кохання й про дівчурі. Є гумористичні вірші, трапляються і вірші філософського звучання. Запам'ятовуються щирі безпосередні рядки Петра Прудникова з міста Суми:

«Родит сердечное участие
Людей на жизненном пути.
Таблицу умноженья
счастья
Для всех одну хочу найти».

Закінчуючи цей коротенький огляд, хочу всім, хто береться за перо, побажати творчих успіхів, свого неопортного бачення світу.

Емілія САТАЛКІНА.



У Черкаському будинку культури УТОГ готується нова сценічна робота — вистава за п'єсою А. Арбузова «Дорогі».

На знімку: учасники драматичного гуртка (зліва направо) М. Терещенко, М. Рибак, М. Тиран, О. Криворотов і режисер А. Ситник на черговій репетиції.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

З МАЛОЮ РАКЕТКОЮ

У Севастопольському будинку культури глухих відбувся обласний турнір з настільного тенісу серед жінок.

Успішно виступила у цих змаганнях маляр радіозаводу Ірина Соколова. Продемонструвавши добру техніку і сміливе тактичне мислення, вона впевнено завоювала перше місце. За друге місце запекла боротьба розгорнулася між торішньою чемпіонкою області Іриною Ягодкіною і молододу, але здібною і наполегливою спортсменкою Таїсією Богучарськовою.

Спочатку остання виграла з мінімальною перевагою першу партію. В другій — гору взяла Ягодкіна. Та й у третій партії перемогу, а з нею і загальне друге місце, здобула досвідченіша Ірина Ягодкіна.

Добру гру показали Н. Боленко, А. Жеребко та інші учасники цих захоплюючих змагань.

В. ЛИСИЦІН,
інструктор фізкультури
Севастопольського
будинку культури.
Кримська область.

Читач запитує —
газета відповідає

НОВІ ВКЛАДИ

Розкажіть, будь ласка, про нові види вкладів, що введено нинішнього року?

Н. КРАВЧЕНКО.

м. Суми.

З 1 лютого 1984 року в ошадкасах нашої країни введено нові види вкладів: молодіжно-преміальні, грошово-речові, термінові вклади з додатковими внесками.

По молодіжно-преміальних вкладах прибуток виплачується з розрахунку 3,5 процента річних, з яких 2 проценти щорічно нараховуються і додаються до залишку вклада, а 1,5 процента — виплачується у вигляді премії по вкладах, що зберігаються в ошадкасі не менше трьох років. При порушенні вкладниками умов зберігання вкладів дохід виплачується з розрахунку 2 проценти річних.

По грошово-речових виграшних вкладах дохід з розрахунку 2 проценти річних виплачується у вигляді виграшів — готівкою або, згідно з бажаннями вкладників, у вигляді товарів підвищеного попиту.

По термінових вкладах з додатковими внесками, що зберігалися в ошадкасі не менше року, дохід виплачується з розрахунку 3 проценти річних. Розмір кожного додаткового внеску повинен складати не менше 100 крб. При порушенні вкладником строку зберігання цих нових вкладів дохід по них не виплачується.

Користуйтеся новими видами вкладів, що їх вперше пропонують цього року ошадкаси країни!

М. ЧУБЕНКО,
завідуюча Центральною
ощадною касою Московського району м. Києва.

Редактор
П. БУЛАТОВ.